

сладостенъ трепетъ, после нѣкоя тънка вейка те шибне по лицето и пакъ тишина, сѣнка и покой.

Слизаме на острова. Градътъ презъ оная гжстъ лесъ едва се прозира, като исполински приказенъ замъкъ.

Блаженство е и упоение да се случишъ сутринъ рано, при изгрѣвъ слънце, горѣ на лозята и отъ тамъ да се любовашъ на друга още по-омайна гледка! Далечъ долу се гърчи и вие огромната снага на Дунавъ, която лъщи като сребриста кожа на змия, а върху нея се люлѣятъ бѣли, черни и всѣкакви параходчета, лодки и ладии съ издути платна, които въображението въ далечината превръща на пѣстри пеперудки...

Винаги, винаги е хубаво край Дунавъ, но сега при изгрѣвъ слънце, при оная изумителна гледка, едно чувство дълбоко и живо на благодарностъ и възторгъ къмъ хубоститѣ на майката природа те кара да викнешъ:

— Ехъ, ти Дунавъ, дивенъ и чаровенъ, бжди благословенъ и вѣченъ, за да красишъ и радвашъ живота на човѣка!

